

Şadırvan

Şeytanın Hileleri

Gavs-ı Sânî
Şeyh Seyyid
Abdülbaki
Elhüseyni (k.s.)
Hazretlerinin

Sadaka-i
Cariyesidir

Şadırvan

Şadırvan: 3

Halk Kitaplığı: 3
yayin@semerkand.com
ISBN: 978-605-5455-41-5

Müellif : Muhyiddin b. Arâbî
Tercüme : Hüseyin Okur
Tashih : Yakup Polat
Orijinal Adı : *Şeceretü'l-Kevn* (son kısım)
Kapak : Mustafa Akbulut
İç Düzen : M. Vehbi Ümit
Baskı : Sistem Matbaacılık
Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa/İstanbul
Tel: 0212 482 11 01
(yaygın dağıtım)

Mart 2013, İstanbul
17. Baskı

© Bu eserin tüm yayın hakları
Semerkand Basım Yayın Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

GENEL DAĞITIM

POZİTİF DAĞITIM
TÜRKİYE: Eyüpsultan Mah. Esma Sokak. No.7/A Samandıra-Sancaktepe-İstanbul
Tel: 0216 564 26 26 **Faks:** 0216 564 26 36 online satış: www.semerkandpazarlama.com

EROL MEDIEN
AVRUPA Erol Medien GmbH Kölner Str. 256-51149 Köln **Tel.:** 0 22 03 / 36 94 90
Fax: 0 22 03 / 36 94 910 **Online Satış:** www.onlinefuar.de **E-Mail:** info@erolmedien.de

وتفرج بها كربتي وتقضي بها أربي وتبلغني بها طلبي صلاة دائمة بدوامك باقية ببقائك قائمة بذاتك صلاة ترضيك وترضيه وترضى بها عنا يارب العالمين وحسبنا الله ونعم الوكيل ولاحول ولاقوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه وسلم والحمد لله رب العالمين ﴿تمت﴾

﴿حكاية ابليس فيما أخبر به النبي صلى الله عليه وسلم﴾

﴿بسم الله الرحمن الرحيم﴾

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد النبي الامين وعلى آله الطاهرين وصحبه أجمعين * عن معاذ بن جبل رضي الله تعالى عنه عن ابن عباس رضي الله تعالى عنهما قال كنا مع رسول الله صلى الله عليه وسلم في بيت رجل من الانصار في جماعة فنادى منادٍ يا أهل المنزل أتأذنون لي بالدخول ولكم الى حاجة قال رسول الله صلى الله عليه وسلم أتعلمون من المنادي فقالوا الله ورسوله أعلم فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم هذا ابليس اللعين لعنه الله تعالى فقال عمر بن الخطاب رضي الله تعالى عنه أتأذن لي يارسول الله ان أقتله فقال النبي صلى الله عليه وسلم مهلا يا عمر أما علمت أنه من المنظرين الى يوم الوقت المعلوم ولكن افتحوا له الباب فانه مأمور فافهموا عنه مايقول واسمعوا منه مايحدثكم قال ابن عباس رضي الله عنهما ففتح له الباب فدخل علينا فاذا هو شيخ أعور كوسج وفي لحيته سبع شعرات كشعر الفرس وعيناه مشقوقتان بالطول ورأسه كرأس الفيل الكبير وأنيابه خارجة كأنياب الخنزير وشفتاه كشفتي الثور فقال السلام عليك يا محمد السلام عليكم يا جماعة المسلمين فقال النبي صلى الله عليه وسلم السلام لله يا لعين قد سمعت حاجتك ماهي فقال له ابليس يا محمد ماجئتك اختيارا ولكن جئتك اضطرارا فقال النبي صلى الله عليه وسلم وما الذي اضطرك يا لعين فقال أتاني ملك من عند رب العزة فقال ان الله تعالى يأمرك ان تأتي لمحمد صلى الله عليه وسلم وأنت صاغر ذليل متواضع وتخبره كيف مكرك ببني آدم وكيف اغواؤك لهم وتصدقه في أي شيء يسألك فوعزتي وجلالي لئن كذبته بكذبة واحدة ولم تصدقه لاجعلنك

Bu kitapçık Muhyiddin-i Arâbî'nin Şeceretü'l Kevn adlı eserinin son kısmından yararlanılarak hazırlanmıştır.

Eser, Süleymaniye Kütüphanesi, Hacı Mahmud Efendi bölümü, 2403, 2694, 2827 numaralı kayıtlarda mevcuttur.

Şeceretü'l-Kevn adlı eserin "Şeytanın Hileleri" başlıklı bölümünün ilk sayfası. Süleymaniye Kütüphanesi Hacı Mahmud Efendi, nr. 2403.

ŞEYTANIN HİLELERİ

Cenâb-ı Hakk'a hamdü senâlar olsun.

Salât ve selâm Efendimiz Muhammed Mustafa'ya (s.a.v), onun pak ve temiz âline ve ashabının tümüne olsun.

Muâz b. Cebel'in (r.a) İbn Abbas'tan (r.a) naklen rivayet ettiği bir hadis-i şerif şöyledir:

Bir gün Resûlullah (s.a.v) ile birlikte ensardan bir adamın evindeydik. Epeyce kalabalıktık. O sırada dışarıdan bir ses,

"Ey ev halkı! İçeri girmeme izin verir misiniz? İhtiyacınız olduğunu bildiğim bir mesele var, size ondan haber vereceğim" dedi.

Resûlullah (s.a.v) ashabına dönerek,

"Bu seslenenin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Ashap,

"Allah ve Resûlü daha iyi bilir" dediler.

Resûlullah (s.a.v),

"O, Allah'ın kendisine lânet ettiği İblis'tir" buyurdu.

Bunu duyan Ömer b. Hattâb (r.a) hemen ileri atılarak,

"Ey Allah'ın Resûlü, bana izin verin de onu öldüreyim" dedi. Resûlullah (s.a.v) buna izin vermeyerek,

"Dur ya Ömer! Bilmez misin ki, ona kıyamet gününe kadar izin verilmiştir. Ona kapıyı açın içeri girsin; çünkü ona buraya gelmesi için emir verilmiştir. Onun dediklerini iyi anlayın ve size söyleyeceklerini iyi dinleyin" buyurdu.

İbn Abbâs (r.a) der ki:

– Sonra kapı açıldı. Karşımıza oldukça yaşlı, bir gözü kör ve çenesinde at kılına benzer yedi tane kıl hariç yüzünde hiç tüyü olmayan garip biri çıktı. Gözleri fal taşı gibi dışarı fırlamış, kafası büyük bir filin kafası gibiydi. Dişleri domuz

dişleri gibi dışarıda, dudakları da öküz dudağı gibi büyüktü.

İçeri girdi ve,

"es-Selâmü aleyke ey Muhammed, es-selâmü aleyküm ey müslümanlar" diye selâm verdi.

Resûlullah (s.a.v),

"Ey mel'un şeytan, selâm Allah'ındır" dedi. Ardından,

"Bir ihtiyacın olduğunu, bunun için geldiğini duydum; nedir o?" diye sordu.

İblis,

"Ey Muhammed! Ben buraya kendi arzumla gelmiş değilim, mecbur olduğum için geldim" karşılığını verdi.

Hz. Peygamber (s.a.v),

"Seni bu raya gelmeye mecbur eden şey nedir ey mel'un şeytan?" diye sordu.

İblis şöyle cevap verdi:

– İzzet ve yücelik sahibi Allah'ın katından bir melek yanıma geldi ve bana dedi ki:

"Allah Teâlâ senin, alçak ve zelil bir halde boyun eğerek Allah'ın Habibi Hz. Muhammed'in yanına gidip ona, insanları nasıl kandırdığını, onları aldatıp nasıl saptırdığını anlatmanı ve o sana ne sorarsa hepsine doğru cevap vermeni emretti. Ayrıca Allah Teâlâ şöyle buyurdu:

İzzetime ve celâlime yemin olsun ki eğer ona tek bir kelime yalan söylersen, sorduğu soruların birine doğru cevap vermezsen, seni rüzgârda savrulan kül eder, düşmanlarının önünde rezil rüsva ederek alay konusu yaparım."

Ey Muhammed, işte durum böyle... Emredildiği üzere geldim. Bana dilediğini sor. Şayet sorduklarının birine dahi doğru cevap vermezsem düşmanlarım benimle eğlenecek, alay konusu olacağım. Benim için bundan daha zor ve kötü bir şey olamaz.

Resûlullah (s.a.v) İblis'in bu dediklerini dinledikten sonra ona,

– Mademki doğruları konuşacaksın, o halde söyle bakalım, "İnsanlar arasında en çok kızıp öfkelendiğin kimdir?" diye sordu. İblis,

"Sensin ey Muhammed! Allah'ın yarattıkları arasından en çok kızdığım kişi sensin. Beni senden daha fazla kimse kızdırıp öfkelendiremez."

Resûlullah (s.a.v),

"Seni başka kimler öfkelendirir?" diye sordu. İblis,

"Takvâ sahibi, Allah'tan korkan, malını canını Allah için ortaya koymuş bir genç" dedi.

Resûlullah (s.a.v),

"Bundan başka seni öfkelendiren birileri var mıdır?" diye sordu.

İblis,

"Evet, sabırlı olduğunu bildiğim, takvâ sahibi, şüpheli şeylerden sakınan âlimler" dedi.

Resûlullah (s.a.v) sormaya devam etti:

– Sonra...?

– Temizliğine özen gösteren kimse.

Sonra...?

– Fakirliğinden kimseye söz açmayan, halinden kimseye şikâyetçi olmayan sabırlı fakir.

– Peki, onun sabırlı olduğunu nasıl bilirsin?

– Yâ Muhammed! Bir kimse, birine üç gün içinde darlık ve yoksulluğunu anlatırsa Allah (c.c) o kimseyi sabredenlerden yazmaz.

Resûlullah (s.a.v) sormaya devam ederek,

– Sonra kime kızarsın?

– Şükreden zengine.

– Peki, bir zenginin şükredenlerden olduğunu nasıl bilirsin?

– Onu her gördüğümde, alacağı şeyi helâlinden alır ve onu kullanılması gereken yerde kullanır.

Resûlullah (s.a.v) bu defa İblis'e şöyle sordu:

– Peki, ümmetim namaza kalktığı zaman durumun nasıl olur?

– Ey Muhammed, işte o zaman beni bir sıtma tutar, titremeye başlarım.

– Ey mel'un, neden böyle olursun?

– Çünkü bir kul, Allah için secde ettiği zaman Allah (c.c) onun her secdesi ile onu bir derece yükseltir de ondan.

– Peki, ümmetim oruç tuttuğunda...?

– O zamanda (zincirlerle) bağlanırım; tâ ki onlar iftar edinceye kadar...

– Ya haccettiklerinde...?

– O takdirde deliye dönerim.

– Kur'an okudukları zaman nasıl olursun?

– Tıpkı ateşe atılmış bir kurşun gibi eririm.

– Peki ya, sadaka verdiklerinde?

– İşte o vakit var ya... O vakit sadaka veren kişi sanki eline bir testere alır da beni lime lime eder...

Bu cevap üzerine Nebî (s.a.v),

– Bunun sebebi nedir yâ Ebû Mürre? (Şeytanın lakaplarından biridir)

İblis bunun sebebini şöyle anlatır:

– Çünkü sadakada dört güzellik vardır:

Allah (c.c) o sadaka veren kişinin malına bereket ihsan eder, onu insanlara karşı sevimli yapar; insanlar ondan hoşnut ve razı olurlar.

Verdiği sadaka, cehennemle onun arasında bir perde olur.

Verdiği sadaka sebebiyle Allah Teâlâ ondan belâ ve musibetleri savar.

Resûlullah (s.a.v) bu sefer ashabından bazıları hakkında sorular sormaya başladı.

– Ebû Bekir hakkında ne düşünüyorsun?

İblis,

– Yâ Muhammed, o bana cahiliye devrinde bile itaat etmedi; İslâm'la müşerref olduktan sonra nasıl itaat etsin ki!

– Ömer b. Hattâb hakkında ne dersin?

– Yeminle söylüyorum, ne zaman ki onu görsem hemen oradan kaçarım.

– Peki, Osman b. Affân hakkında ne dersin?

– O öyle hayâ sahibi biridir ki, melekler dahi ondan hayâ ederlerken ben nasıl hayâ etmeyeyim.

– Peki ya, Ali b. Ebû Tâlib hakkında ne dersin?

– Keşke... Keşke ondan şöylece bir kurtulabilsem, o beni bıraksa ben de onu bıraksam... Ne yazık ki böyle bir günüm hiç olmadı.

Resûlullah (s.a.v) İblis'in ağzından bu sözleri duyduktan sonra,

"Ümmetime saadetler ihsan eden, seni de cehennemliklerden kılan Allah'a hamdolsun" dedi.

Bunun üzerine İblis,

"Heyhat ki heyhat! Ümmetinin saadete ulaşması pek mümkün değil. Ben kıyamet gününe

kadar hayattayım; ölmeyeceğim. Nasıl olur da sen ümmetin hakkında gönlünü ferah tutarsın"

Ben onların damarlarına ve içlerine girerim; onlar benim farkıma bile varmazlar.

Beni yaratan ve bütün mahlûkatın tekrar diriltileceği güne kadar bana zaman tanıyan Allah adına yeminle söylüyorum ki, onlardan Allah'ın ihlâslı kulları müstesna âlimini, cahilini, âbidini ve günahkârını, kısaca tümünü saptıracağım" dedi.

MAL-MÜLK ve MEVKİ-MAKAM SEVDASI

Resûlullah (s.a.v),

"Sana göre ihlâslı olan kullar kimlerdir?" diye sordu.

İblis:

– Ey Muhammed, bilmez misin ki, şayet bir adam parayı pulu çok seviyorsa, o ihlâs sahibi bir kul değildir.

Paraya pula kalbini bağlamayan, övülmeyi sevmeyen bir adam gördüğümde, ihlâslı bir kul

olduğunu anlar, hemen onu bırakıp giderim.

Kalbi mal-mülk, dünyevî arzulara bağlı olan ve yüzüne karşı övülmeyi seven kul, size anlattığım kişiler içinde bana en çok itaat edendir.

Şüphesiz Allah'ı unutturacak derecede olan dünya sevgisi, mevki-makam sevdası ve kibir büyük günahlardandır.

ŞEYTANIN ASKERLERİ

İblis anlatmaya devam ederek:

– Ey Muhammed! Benim yetmiş bin tane evlâdım (askerim) vardır. Onlardan her birinin de beraberinde yetmiş bin tane yardımcısı vardır.

Onlardan kimini âlimlere, kimini gençlere, kimini yaşlı adamlara, kimini de yaşlı kadınlara musallat etmişimdir.

Gençlerle aramızda hiçbir problem yok, her dediğimi yaptırıyorum.

Çocuklar ise, bizimkiler onlarla diledikler gibi oynarlar.

İblis sözlerine devam ederek:

– Askerlerimden bazılarını âbidlere (çokça ibadet edenlere), kimilerini de zâhidlere (dünyaya kalbini bağlamamış takvâ hayatı yaşamaya çalışanlara) göndermişimdir.

İşte bu askerlerim, aralarına girerek onları halden hale sokarlar, bir kapıdan sokup öbüründen çıkarırlar. Hatta onlar öyle bir hal alırlar ki, bir takım şeylere sövmeye başlarlar. Sonunda onlardaki ihlâs alınır. Onlar, bu şuursuzluk içinde Allah'a ihlâs ile ibadet ettiklerini zannederler dururlar.

Bilir misin, rahip Barsisa tam yetmiş sene ihlâs içinde Allah'a ibadet etmişti. Öyle ki hangi hastaya dua etse o kimse şifa buluyordu.

Fakat ben onun peşini hiç bırakmadım; sonunda zina etti, ardından bir cinayet işledi ve nihayet kâfirlerden oldu.

Onun bu halini Allah (c.c) kitabında şöyle anlatmaktadır:

"(O münafıkların) durumu tıpkı şeytanın durumu gibidir. Çünkü şeytan insana, 'İnkâr et' der. İnsan inkâr edince de, 'Ben senden uzağım, çünkü ben âlemlerin rabbi olan Allah'tan korkarım' der" (Haşr 59/16).

YALAN

Ey Muhammed! Yalan bendendir ve ben yalan söyleyenlerin ilkiyim. Yalan söyleyen kimse benim dostumdur. Kim Allah adını söyleyerek yalan yere yemin ederse işte o benim sevgilim, sevdiğimdir.

Ey Muhammed, ben Âdem ile Havvâ'ya, *"Ben sizlere öğüt verenlerdenim"* (A'râf 7/16) diye yalan söylemiştim. Çünkü yalan yere yemin etmek benim en hoşlandığım şeydir.

Gıybet ve koğuculuk (insanları çekiştirmek ve ara bozuculuk) benim keyif ve neşe kaynağımdır.

YALANCI ŞAHİTLİK

Yalan yere şahitlik gözümün nurudur. Benim en hoşlandığım şeylerden biridir. Meselâ, boşama yemini edip duran kimsenin günaha düşmesi yakındır. Kişi bunu bir defa yapsa ve sözünde doğru olsa da bu böyledir.

Kim sürekli hanımına vallahi seni boşarım, boşayacağım, boşadım gibi yeminle konuşup dursa, bu kimse hanımını boşamış olur; fakat farkında değildir. Bundan sonra onlar birbirlerinden ayrılıncaya ya da ölene kadar zina içinde bulunurlar.

Çocukları da bu zinanın mahsulü olur. Sonunda ikisi de bu tek kelime sebebiyle cehenneme girerler.

NAMAZ

Ey Muhammed! Ümmetinden namazlarını dakika dakika, saat saat erteleyenler vardır. Onları da anlatayım:

Ümmetinden biri ne zaman namaza kalkmak istese, "Hele biraz dur; daha vakit var. Sen şimdi meşgulsün!" gibi vesveselerle namazını sonraki vakte erteleyinceye kadar ona musallat olur, kandırırım. İşte bundan sonra Allah Teâlâ'nın emriyle o namaz bir bez parçası gibi toplanıp yüzüne çarpılır.

Şayet beni mağlûp eder de namazını vaktinde kılmaya karar verirse, ona insanlardan şeytan huylu birini gönderirim ki o, namazı vaktinde kılmasına engel olsun.

Bu sefer de beni mağlûp ederse, onu namaza başlayıncaya kadar serbest bırakırım. Namaza başladığında ise ona, "Sağına bak, soluna bak" diye telkinlerde bulunurum. O sağına ve soluna bakındığında, ben onun yüzünü sıvazlar ve iki kaşının arasından öperim.

Sonra ona, "Hiç de uygun olmayan bir şey yaptın" diyerek namazının düzenini bozarım.

Ey Muhammed, sen de biliyorsun ki, kulun başını sağa sola çokça çevirdiği bu namaz, Allah Teâlâ'nın kulun yüzüne çarptığı namazdır.

Şayet beni bu hususta da yenerse (yani namazda sağına soluna bakınmazsa) tek başına namaz kıldığı bir anda yanına varır ve namazı acele acele kılmasını söylerim. O da bir horozun yerdeki taneleri almak için başını hızlı hızlı indirip kaldırdığı gibi çabuk çabuk namaz kılar.

Bu sefer de başarısız olursam ve o da namazını cemaatle kılarsa, başına bir ip geçirir onu acele ettiririm. Böylelikle o rükûda ve secdede imamdan evvel başını kaldırır ve indirir. Senin de bildiğin gibi böyle bir kimsenin namazı kabul edilmez ve Allah Teâlâ kıyamet günü onun başını eşek başına çevirir.

Bunda da başarısız olursam, ona namazda parmaklarını çıtlatmasını söylerim. Eğer o kimse namazda parmaklarını çıtlatmaya devam ederse beni yüceltenlerden olur.

Bunu da beceremezsem, ona yaklaşır ve burnuna üfürürüm. Esnemeye başlar. Eğer elini ağzına koyup esnediğini gizlemezse, onun içine askerlerimden biri girer ve namazdayken

onun dünyaya karşı sevgi ve hırsını artırıcı telkinlerde bulunur. Böylelikle bize itaat eden, bizim sözümüzü dinleyen biri olup çıkar...

Ey Muhammed! Ben ümmetinin yoksul ve fakirlerine durmadan vesvese verirken onlar nasıl saadeti bulurlar?

Ben onların yanına varır ve, "Bırakın namazı, zira o size göre değildir. Namaz, Allah'ın kendilerine âfiyet ve nimet ihsan ettiği kimseler içindir" derim.

Sonra hasta olan birinin yanına gider ona, "Namazı bırak, çünkü sen hastasın senin gücün yok. Allah insanı gücü nisbetinde mükellef kılar. Namaz, Allah'ın kendilerine sağlık ve sıhhat verdiği kimseler içindir. Zira Allah kitabında, *'Hastaya da bir güçlük yoktur'* (Nûr 24/61) buyurmuştur. Sağlığına kavuştuğun zaman kılamadıklarını kılarsın" derim. Bu şekilde kafir olarak ölünceye dek onunla uğraşırım.

Öyle ki bazılarını namazdan uzaklaştırır, onların kâfir olarak ölmelerine sebep olurum. Bu

kimseler namazlarını terketmiş olarak öldüğü ve Rabb'inin huzuruna çıktığı zaman Rabb'ini öfkeli olarak bulurlar.

Ey Muhammed! Eğer şu söylediklerime bir katre yalan dolan katmışsam Allah'tan benim kül olmamı isteyebilirsin.

İblis bundan sonra sözlerine şöyle devam etti:

– Ey Muhammed! Ben ümmetinin altıda birini İslâm'dan çıkartacağım halde sen nasıl sevinebilirsin?

Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v) İblis'e sormaya başladı:

– Ey mel'un, kimlerle oturup kalkarsın?

– Faiz yiyenlerle.

– Dostların kimler?

– Zina edenler.

– Kiminle yatıp kalkarsın?

– Sarhoşlarla.

– Misafirlerin kimlerdir?

– Hırsızlar.

– Senin elçilerin (dünyadaki görevlilerin) kimlerdir?

– Sihirbazlar.

– Gözünün nuru olarak kabul ettiğin şey nedir?

– Boşama üzerine yemin etmek (yeminle kadını boşamak).

– Sevdiklerin kimlerdir?

– Cuma namazını terkedenlerdir.

Resûlullah (s.a.v) sorularına şöyle devam etti:

– Ey mel'un, peki senin belini kıran şey nedir?

– Allah yolunda koşan atların kişneme sesleri (Allah yolunda yapılan cihad ve hizmet).

– Ya seni eriten şey nedir?

– Samimi olarak yapılan tövbe.

– Ciğerini yakıp kavuran şey?

– Gece gündüz Allah Teâlâ'ya yapılan çokça istiğfar.

– Peki, seni en çok utandıran, rezil rüsva eden nedir?

– Gizli verilen sadakadır.

– Ya gözlerini kör eden şey?

– Seher vaktinde kılınan namazlar.

– Seni zelil kılıp kahreden şey nedir?

– Cemaatle beraber kılınan namazların çokluğu.

Resûlullah (s.a.v) sorularını değiştirerek şunları sordu:

– Sana göre insanların en mutlusu kimdir?

– Bilerek namazları kılmayanlar.

– Peki, itiraf et, insanların en kötüsü kimdir?

– Cimrilerdir.

– Hangi şey seni işlerinden alıkoyar?

– Âlimlerin meclisleri (ilim halkaları).

– Yemeğini nasıl yersin?

– Sol elimle.

– Yazın şiddetli sıcağında ve kavurucu rüzgârında askerlerini nerede gölgelendirirsin?

– İnsanların pis, kirli ve uzamış tırnaklarının arasında.

Bundan sonra Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

– Ey mel'un, Allah'ın dergâh-ı izzetinden kovulmadan önce O'ndan neler istedin?

– İnsanoğlunun mallarına ve evlâtlarına ortak olmayı istedim, O da beni ortak etti. Nitekim âyet-i kerimede, *"...Mallarına, evlâtlarına ortak ol, kendilerine boş vaadlerde bulun. Şeytan, insanlara, aldatmadan başka bir şey vaad etmez"* (İsrâ 17/64) buyruldu.

Zekâtı verilmeyen, içine faiz ve haram karışan her maldan yerim ve eûzü besmele çekilmeden başlanılan her yemeğe ortak olurum.

Aynı şekilde, eûzü besmelesiz başlanılan her ilişkiye ortak olurum. Dolayısıyla doğan çocuk bize itaat eden ve sözümüzü dinleyen biri olur.

Kim vasıtasına bindikten sonra, helâl rızkı bırakıp haram yollara niyet ederse ben onun ortağıyım, yoldaşıyım. Nitekim âyette, *"Onlardan gücünün yettiği kimseleri davetinle şaşırt; süvarilerinle, yayalarınla onları yaygaraya boğ..."* (İsrâ 17/64) buyrulmuştur.

İkinci olarak Allah Teâlâ'dan bana bir ev tahsis etmesini istedim. O da hamamları bana ev olarak tahsis etti.

Kendime ait bir mescid olsun istedim; çarşı pazarı bana mescid olarak verdi.

Benim de bir kitabım olsun istedim; benim amacıma hizmet eden şiirleri ve kitapları bana tahsis etti.

Benim bir çağrım olsun istedim; kaval, düdük gibi çalgıların sesleri bana çağrı olarak verildi.

Bana bir yatak arkadaşı ver dedim; sarhoşları verdi.

Bana yardımcı olacak kişiler ver dedim; Allah kaderi inkâr edenleri, "kader diye bir şey yoktur" diyenleri bana yardımcı yaptı.

Benim kardeşlerim de olsun istedim; Allah mallarını günah yollarında harcayanları bana kardeş yaptı.

İblis ardından şu âyet-i kerimeyi okudu:

"İşte, böylesine saçıp savuranlar, onlar, şeytanın kardeşleri olmuşlardır" (İsrâ 17/27).

Resûlullah (s.a.v) İblis'in sözünü keserek,

"Eğer söylediklerini Allah'ın kitabıyla tasdik etmeseydin sana inanmazdım" dedi.

İblis sözlerine şöyle devam etti:

– Ey Muhammed! Allah'tan, insanların beni görememesini, fakat benim onları görebilmemi istedim; Allah da bunu bana verdi.

Sonra insanların damarlarında kanın dolaştığı gibi dilediğim şekilde dolaşabilmeyi istedim; onu da bana verdi.

İşte ben, bana verilenlerle kıyamet gününe kadar övüneceğim. Zira benimle beraber olanlar seninle beraber olanlardan çoktur; insanoğlunun çoğu dünyaya mübtela olmakla benim safımda yer alırlar.

Benim, adını Atame koyduğum bir oğlum vardır. Bir kul yatsı namazını kılmadan yattığı zaman gider onun kulağına bevleder. Eğer böyle olmasaydı, insanlar namazlarını kılana kadar gözlerine uyku girmezdi.

Adını Mütekâzî koyduğum bir oğlum daha vardır. Kul Allah için gizli bir ibadet yaptığı zaman, Mütekâzî rahat durmaz ve bu amelini insanlara duyurması için ona vesvese verir durur. Sonunda bunda başarılı olur. Ona amelini anlattırır, herkes onun amelinden haberdar olur.

Bu sebeple Allah Teâlâ onun yüz sevabından doksan dokuzunu siler. Geriye elinde bir

sevap kalır. Çünkü gizli olarak yapılan her amelin karşılığı açıkça yapılanın yüz katıdır.

Adını Kuhayla koyduğum bir oğlum daha vardır ki, onun görevi insanların gözlerine sürme çekmektir. Şöyle ki, hatip hutbeye veya vaaza çıktığı zaman Kuhayla insanların yanına varır ve onların gözlerine sürme çeker, böylelikle onların uyuklamalarını sağlar. Katıldıkları sohbetlerden ve vaazlardan hiç istifade edemezler, dolayısıyla sevaptan mahrum olurlar.

KADINLAR

Herhangi bir kadın evinden çıktığı zaman onun sırtına ve hatta kucağına birer şeytan oturur; bakanlara onu güzel ve süslü gösterir.

Sonra kadına, "Elini kolunu çıkar, göster" der; o da çıkarır. Sonra kadına diğer yerlerini açtırır, böylece kadın kendi eliyle iffet ve hayâ perdesini yırtar.

Ey Muhammed! Ben aslında kimseyi Hak yoldan saptıramam; ben sadece vesvese veririm ya da kötü işleri güzel gösteririm o kadar.

Şayet saptırmak ve inkâra sürüklemek elimde olsaydı, yeryüzünde, "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" diyen, namaz kılan, oruç tutan hiç kimseyi bırakmaz, hepsinin imanlarını alırdım.

Aynı şekilde bir kimseyi hidayete erdirmek de senin elinde değildir. Sen sadece Allah'ın emirlerini kullarına ulaştıran bir davetçi ve tebliğcisin.

Eğer hidayet senin elinde olsaydı, yeryüzünde Allah'a iman etmeyen kimse bırakmaz, hepsini müslüman ederdin.

Sen Allah'ın, mahlûkatı önünde hakkı ispat eden bir hüccet ve delilsin. Ben ise cehenneme gidecek olanların oraya girmelerine bir sebebim.

Cennetlik ya da cehennemlik olanların durumları Allah katında ezelde bellidir; bu durum ayrıca anne karnında görevli meleğe de bildirilir.

İblis'in bu sözleri üzerine Resûlullah (s.a.v) şu âyetleri okudu:

"Rabbin dileseydi bütün insanları tek bir millet yapardı. Fakat onlar ihtilâfa (ayrılığa) düşmeye devam edecekler.

Ancak rabbinin merhamet ettikleri müstesnadır. Zaten rabbin onları bunun için (rahmetine nâil olmaları) için yarattı" (Hûd 11/118–119).

"Allah'ın emri mutlaka yerine gelecek, yazılmış bir kaderdir" (Ahzâb 33/38).

Resûl-i Ekrem daha sonra,

"Ey İblis! Acaba tövbe edip tekrar Allah'a dönebilir misin? Ben senin cennete girmene kefil olurum" dedi. İblis,

– Ey Allah'ın Resûlü! Olan olmuş, hüküm verilmiştir. Kalem, kıyamete kadar olacak her şeyi yazmıştır; benim cennete girmem mümkün değildir.

Seni peygamberlerin efendisi, cennet ehlinin hatibi kılan ve seni seçkinlerden eden, beni

ise cehennemliklerden yapan, cehennem ehlinin sözcüsü ve kovulmuşlardan kılan Allah'ı tesbih ve tenzih ederim.

İşte sana en son haber vereceklerim bunlardı. Bütün bu söylediklerimde doğru oldum, doğruları konuştum.

Şeytanın Hileleri kitabı burada bitmiştir.

Hamdolsun âlemlerin rabbi yüce Allah'a.

Bu kitapçık,

Şeyh'ul-Ekber Muhyiddin Arabî k.s.'nin Şeceretü'l Kevn adlı eserinin son kısmından yararlanılarak hazırlandı.

Hz. Peygamber s.a.v. ile lanetlenmiş şeytan arasında geçen konuşma, Muaz b. Cebel r.a.'ın ibn Abbas r.a.'dan aktardığı bir hadis-i şeriftir. Burada şeytanın kimleri hangi hilelerle nasıl kandırdığını hayretle göreceksiniz.

POZİTİF
ISBN 978-605-5455-41-5
9 786055 455415
1,00₺